Maestrul DAN GRIGORE la 70 de ani

(Grigore Constantinescu – 6 august 2013)

Ne aflăm, la 6 iulie 2013, într-un moment când marele artist Dan Grigore este sărbătorit pentru împlinirea a șapte decenii de viață. Pregătindu-ne pentru această aniversare, neîndoios m-am gândit că, de-a lungul timpului ce a trecut, am fost un martor ale existenței sale de muzician, că adesea am participat la dialogul interpretului cu publicul, încă din anii debuturilor carierei.

De la primele evenimente ale Festivalului Internațional „George Enescu", renumele său nu a făcut decât să-și cucerească, moment de moment, prestigiul. Melomanii îi admirau talentul în curs de afirmare, succesele ce acumulau, rând pe rând, victorii naționale și internaționale, greu de relatat în cuprinsul a peste o jumătate de secol de carieră. Neîndoios, noi l-am urmat și revăzut în diversele ipostaze ale carierei concertistice, oferindu-i aplauzele și așteptând momentul „de după" piesa solistică, atunci când urma surpriza bisului. Un dialog de timpuri și bune-voințe, așa cum se clădesc momentele de antantă cordială între artist și public, căci Dan Grigore este prețuit și iubit pentru darul clipelor sale frumoase pe care le primim. Le-am purtat în memorie, alături de marile și spectaculoasele partituri simfonice cu care și-a meritat gloria în asemenea reîntâlniri benefice ale maestrului care a ajuns acum la maturitatea pianiștilor de înalt renume.

Observându-i evoluția, nu puteam trece cu vederea modul în care Dan Grigore alege cu mult discernământ moral și artistic condițiile în care cântă, în care trăiește înconjurat de oameni. Exigența, pentru a obține maximum, o manifestă față de colaborări, de condițiile calității desfășurării fieărui moment și, firește, față de el însuși. Așa cum spuneam, muzica aleasă în orizonturile repertoriale ale atâtor decenii îi oferă certitudinea criteriilor elitare ale prezențelor sale în fața ascultătorilor: un cânt de liniște olimpiană, în care au fost adunate spre esență experiențele întregii sale existențe de artist. Evocăm un discurs de estetică a purității, despre care un compozitor francez contemporan, Pascal Dusapin, spunea că este de fapt discursul esenței emoționale ca sens al muzicii.

Fiindu-i aproape ca etapă existențială, înțeleg că și pentru Dan Grigore acesta este timpul celui care privește cu mare înțelegere actualitatea și posteritatea, dăruindu-ne muzica dintotdeauna. Multe din observațiile de urmărit la un pianist, demonstrația de velocitate sau cea a temperamentului spectacular nu ne mai sunt utile, căci Dan Grigore rostește sunetul și comunică ideile dintr-o perspectivă extrem de personală, care marchează drumul unei înțelegeri superioare, ce nu se bazează pe detalii, ci făurește întregul. Întâlnirea cu Sergiu Celibidache, de acum aproape două decenii, s-a transferat asupra sa ca semnificație, misiune și mesaj adresat oamenilor prin muzică.

Omagiul adus de cei care l-au ascultat pretutindeni, în țară sau în lume, este destinat a sublinia momentul actual existeței acestui septuagenar cu carieră în derulare, încununat de aura de lumină a unei personalități, valoare unică a timpului nostru, model de frumusețe a gestului creației perpetue. La șaptezeci de ani, Dan Grigore este un nume de onoare al contemporaneității noastre.